

Лаура Ескивел „Законът на любовта“

Кога умират мъртвите? Когато биват забравени. Кога изчезва един град? Когато спре да съществува в паметта на хората, които са го обитавали. Кога човек престава да обича? Когато започне да обича отново. Това е несъмнено.

Точно по тази причина Ернан Кортес решил да построи нов град върху развалините на древния Теночтитлан. Времето, което му трябвало, за да вземе това решение, било точно колкото е нужно на здраво стиснат меч да разкъса кожата на гърдите и да проникне до центъра на сърцето – една секунда.

Но във време на битка една секунда означава да избегнеш меча или да бъдеш застигнат от него.

По време на конкистата на Мексико оцелели само хората, които успели да реагират на мига, онези, които толкова се страхували от смъртта, че впрегнали всичките си рефлексии, всичките си инстинкти, всичките си сетива в служба на ужаса. Страхът се превърнал в команден център на техните действия. Разположен точно зад пъпа, той получавал преди мозъка всички усещания, възприемани чрез обонянието, зрението, допира, слуха, вкуса. Там те били обработвани за хилядни от секундата и после изпращани към мозъка с определена заповед за действие. Цялата операция отнемала не повече от секундата, необходима на човек да оцелее. Със същата бързина, с която се научили да реагират, телата на конкистадорите развили нови сетива. Можели да предусетят атака в гръб, да подушат кръвта, преди да се е появила, да чуят предателство, преди да бъде произнесена и дума, и най-вече, можели да предвидят бъдещето като най-добрата гадателка. Ето защо в деня, в който Кортес зърнал индианец да надува раковина пред останките на древна пирамида, той разбрал, че не може да остави града в развалини. Това би означавало да остави паметник за величието на ацтеките. Рано или късно носталгията щяла да подтикне индианците да опитат да се обединят, за да си върнат града. Нямало време за губене. Трябвало да изтрие от паметта на ацтеките великия Теночтитлан. Трябвало да построи нов град, преди да е станало прекалено късно. Не съобразил обаче, че камъните носят много по-дълбока истина от онова, което погледът успява да улови. Притежават собствена енергия, която не се вижда, а само се усеща. Енергия, която не може да се затвори в рамките на къща или църква. Нито едно от новите сетива, които Кортес придобил, не било достатъчно усъвършенствано, за да я долови. Енергията била прекалено фина. Невидимото ѝ присъствие ѝ давало пълна свобода на действие и тя можела да циркулира безшумно на върха на пирамидите, без никой да разбере. Някои хора усетили нейния ефект, но не знаели на какво да го отдадат. Най-сериозният случай бил този на Родриго Диас, безстрашният капитан на Кортес. Той изобщо не предполагал какви съдбовни последици ще предизвика честият му допир с камъните на пирамидите, които разрушавал със своите другари. Нещо повече, ако някой го бил предупредил, че тези камъни притежават достатъчно голяма сила, за да преобърнат живота му, той никога не би повярвал. Вратата му не стигала по-далеч от онова, което успявали да докоснат ръцете му. Когато му съобщили за съществуването на пирамида, върху която индианците имали обичая да извършват езически ритуали в чест на някаква предполагаема богиня на любовта, той се изсмял. Не повярвал и за миг, че такава богиня може да съществува. Още по-малко, че пирамидата може да служи за нещо. Всички се съгласили с него и решили, че не си струвало дори да вдигат църква на нейно място. И без да се замисли, Кортес решил да даде парцела, на който се намирала въпросната пирамида, на Родриго, за да си направи върху него къща.

Родриго бил безкрайно щастлив. Заслужил парцела благодарение на своите постижения на бойното поле и на жестокостта, с която отсичал ръце, носове, уши и глави. От собствената му ръка загинали близо двеста индианци и наградата не закъсняла – хиляда квадратни метра земя досами един от четирите канала, които пресичали града (същият, който след време щял да се превърне в пътя за Такуба). Амбициозният Родриго мечтаел да си построи къща върху по-голям парцел, по възможност дори върху останките на Главния храм, но се наложило да се примири с това скромно парче земя, защото на другото смятали да сложат Катедралата. Освен това, като компенсация, че нямало да бъде в избрания кръг от къщи, които капитаните вдигнали в центъра на града и които щели да удостоверят раждането на вицекралство Нова Испания, оставили под негово попечителство петдесет индианци, сред които била и Ситлали.

Ситлали била местна девойка, произхождаща от благородническо семейство от Теночтитлан. От малка получила привилегировано възпитание, в резултат на което походката ѝ, вместо да изразява покорство, била горда, надменна, дори предизвикателна. Поклащането на пищните ѝ бедра насищало атмосферата с чувственост. Полушването им разпръсквало въздух на талази във всички посоки. Изтласкваната енергия много наподобявала вълните, които се образуват в кротко езеро, когато в него внезапно падне камък.

Родриго усетил поаята на Ситлали от сто метра разстояние. Ненапрасно бил преживял конкистата – дължал го на безпогрешната си способност да долавя движения извън рамките на нормалното. Той прекъснал заниманията си и опитал да установи опасността. От височината, на която се намирал, можел да следи всяко раздвижване наоколо. Веднага забелязал върволицата индианци, запътили се към неговия парцел. Начело на всички вървяла Ситлали. Родриго мигновено разбрал, че движението, което така го смущавало, идвало от полушването на нейния ханш. И се почувствал напълно обезоръжен. Не знаел как да се справи с предизвикателството и паднал в плен на магията на тези бедра. Всичко това ставало, докато ръцете му били заети да изтръгват камъка от самия връх на Пирамидата на Любовта. Но преди да успее да го стори, мощната енергия, която струяла от пирамидата, имала достатъчно време, за да плъзне във вените му. Било като силен електрически заряд, като пламтяща светкавица, която го заслепила и го накарала да възприеме Ситлали не като обикновена индианка, каквато всъщност била, а като самата Богиня на Любовта.

Никога не бил желал някого толкова много, още по-малко индианка. Не можел да си обясни какво му става. Нетърпеливо продължил да вади камъка, най-вече за да даде време на Ситлали да го приближи. Щом я усетил близо до себе си, не успял да се овладее, заповядал на останалите индианци да си потърсят място в задната част на парцела и още там, в центъра на стария храм, я изнасилил.